

erkjendt, at Skoveieren burde hve Noget for den Frihed, han herved faaer, idet Ministeren foreslaaer, at Eieren skal betale Matriculeringsomkostningerne, men dette er i Virkeligheden kun en Afgift til Statskassen, som jeg er imod, fordi det er en saadan Afgift, og som jeg ogsaa er imod af den Grund, at jeg anseer den Beregning, som den høitærede Minister har gjort over Udgifterne til denne Matriculering, for ikke saa lidt større, end den maatte vise sig, naar Matriculeringen blev udført paa en sparsommelig Maade. Man maa jo erindre, at der over de allerfleste Skove, og jeg antager over dem alle, haves Kort, som ere fuldstændigt brugelige til en Matriculering, saa at den hele Matriculering kun vilde bestaae i Jordbonitering og den derpaa følgende Beregning, der vistnok langtfra vil kunne løbe op til den Sum, som den høitærede Minister anslaaer Udgifterne til. Men det ligger i den hele Matriculerings Natur og Væsen, at det er en Urimelighed at behyrde den Enkelte med denne Udgift; det er Noget, som naturligt maa paahvile Statskassen; men som sagt, da det tillige er en Udgift, der ikke i sig selv vil give noget Beberlag for det Hensyn til det Almindeliges Interesse, som har medført Skovtvingen, saa mener jeg, at dette Hensyn paa en naturligere og slybigere Maade kunde tilfredsstilles, naar der blev truffet den Bestemmelse, at Skoveierne under de nærmere Betingelser, som jeg har anthydet, fik fuldstændig Frihed til at inddrage Skovjord til Agerjord, dog saaledes, at der af den inddragne Jord ikke blev anvendt Noget til at forsøge Eiendomme, som allerede iforveien ere meget store, og heller ikke til at oprette nye, meget store Eiendomme.

Klein: Siden jeg begjærede Ordet, er Meget, ja det Meste af, hvad jeg kunde have at sige, blevet anført, og kan jeg i saa Henseende navnlig henholde mig til, hvad der i forrige Møde blev udtalt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Iste Valgkreds (Rimestad). Jeg skal derfor nu indskrænke mig til nogle enkelte Bemærkninger, ved hvilke jeg fornemmelig skal tillade mig at anthytte den Betragtning, jeg har af det foreliggende Lovudkast, samt den

Stilling, jeg som Følge deraf mener at burde indtage til det. — Det glæder mig at kunne begynde med at slutte mig til en Udtalelse af den ærede Indenrigsminister. Det forekom mig imidlertid, at den ærede Minister maa have misforstaaet nogle Ytringer, der saakt fra det ærede Medlem for Bornholm, der pleier at sidde her i min Nærhed (Fallefen), naar han antog, at dette ærede Medlem skulde have udtalt, at Ministeren kunde ønske, at Sagen blev overgivet til yderligere Behandling i et Udvalg, idet han forøvrigt kunde være villig til at gaae ind paa en Ordning af den, som endogsaa kunde være meget afvigende fra den, der ligger til Grund for hans eget Lovforslag. Den ærede Minister udtalte sig imod en saadan Opfattelse af hans Stilling til Sagen, idet han ikke blot meente, at Lovforslaget, selv i alle dets Ord, var saa fuldkomment, at man godt kunde vedtage det aldeles uforandret, men navnlig — og som det forekom mig endogsaa med en vis Hefstighed — anthyde, at han meget maatte fralægge sig, at han skulde kunne være tilfreds med, at hans Lovforslag overgaves til et Udvalg, for maaskee ganske at blive ombannet af dette. Han sølte sig overbevist om, at det Grundlag, hvorpaa Lovforslaget hvilede, var det rette, og, forsaavidt den Tid endnu ikke var kommen, at der var et Fleertal for en saadan Ordning som den af ham foreslaaede, vilde den ærede Minister — saaledes forstod jeg ham idetmindste — ansee det for rettest at udflyde Sagen, indtil den almindelige Opfattelse efter hans Mening var bleven mere moden. I denne Henseende er jeg ganske enig med den ærede Minister. Der er vistnok en almindelig Enighed tilstede om, at vor Skovlovgivning i flere Henseender er forældet og trænger til at ombannes; men deraf følger ingenlunde, at man skulde foretage, behandle og stænke Overveielse til et hvilket som helst Forslag, der maatte fremkomme, og som stod i en eller anden Forbindelse med en Omordning af vor Skovlovgivning. Det forekommer mig, at man maa opløste det Spørgsmaal, om den Ordning, der bringes i Forslag, i det Hele taget hviler paa et Grundlag, som man troer at kunne billige; og er dette Tilfældet, er det i sin Orden, at man stænker Sagen en saa